

SMRTKA ELLIE POTRHANÉ DUŠE

Jana
Jordanová

SMRTKA ELLIE

Příběh první
POTRHANÉ DUŠE

www.smrka-ellie.cz

Jana Jordanová

KAPITOLA 1

Byla jsem nervózní. Potily se mi dlaně a pořád jsem se neklidně ošívala. Uvědomovala jsem si, že je to naprosto zbytečné a že nemám důvod být nervózní, ale nemohla jsem si pomoci.

Nepamatovala jsem si svůj předchozí život před tím, než jsem zemřela a stala se ze mě smrtka. Ale kdybych si ho pamatovala, určitě bych si vzpomněla, že nemám ráda pohovory, referáty před celou třídou nebo jakýkoli projev na veřejnosti.

A i když jsem nyní nemusela nic říkat třiceti pitomým spolužákům, necítila jsem se příjemně.

Byla jsem v kanceláři Hugo Marvela, mého šéfa. Byl to mocný smrták, který si mě vybral, abych pod ním sloužila a starala se o duše nadbytností, jako jsou upíři a démoni. Měla jsem z něj strach. Vypadal jako Viking, a co jsem mohla soudit, možná i Vikingem kdysi byl.

„Takže, Ellie,“ zahájil náš hovor neformálně a já si znovu poposedla a zopakovala si, že o nic nejde. Už jsem smrtka, nemusím projít dalšími zkouškami, které to potvrdí. Otřela jsem si ruce do černých kalhot a pokusila se o úsměv.

„Ujasněme si to hned na začátku,“ pokračoval. „Je mi jedno, s kým se scházíš, s kým bydlíš nebo s kým se stýkáš.“ Řekl to velmi kulantně a já mu za to byla vděčná. Není nic horšího než se svým šéfem probírat milostný život, který navíc zahrnuje šéfa mého šéfa.

„Od svých lidí očekávám naprostou loajalitu. Bezvýhradnou a za všech okolností. Poslechněš každý můj rozkaz, i kdyby se ti zdál sebehloupější, a v tvém případě to nejdůležitější,“ významně se na mě podíval, „nebudeš konzultovat mé rozkazy s nikým, kdo nepatří do mé sekce. Je to jasné?“

„Ano, pane,“ rychle jsem souhlasila. Tohle byla samozřejmost, přesto jsem byla ráda, že to řekl nahlas. Sama bych se mu to nedovázila říct, ale zároveň jsem chtěla, aby mi věřil a věděl, že se na mě může spolehnout nezávisle na tom, co mám nebo nemám s Blackem.

Marvel si mě chvilku prohlížel, jako kdyby odhadoval, jestli mi může věřit.

„Teď k tvému zařazení. Jako úplný zelenáč dostaneš do dvojice ostríleného bojovníka. Do všeho tě zasvětí a ukáže ti, co a jak.“ Přikývla jsem a on pokračoval: „Také očekávám, že se budeš dále vzdělávat a nastoupíš na hodiny pro elitu, kterých se účastní již všechny nadané smrtky, nejen ty stvořené, ale také ty zde narozené.“

Tentokrát jsem přikývla trochu váhavěji. Marvel moje zaváhání vytušil, proto doplnil: „A ano, chodí tam i mladý Shadow a End. Doufám, že to nebude problém.“

„Ne, pane. Zvládnu to.“

„Očekávám od svých lidí nejlepší výsledky.“ Znovu jsem přikývla a on se na mě usmál. Jeho úsměv působil na první pohled děsivě, ale když jsem se mu podívala do očí, viděla jsem jen čisté pobavení a žádné zlé úmysly. „A že je rozneseš na kopytech,“ doplnil.

„Vynasnažím se, pane.“

„Teď ti představím tvého partnera, který ti vysvětlí váš první úkol.“

„Děkuji, pane.“ Vstala jsem a podívala se s očekáváním na dveře. Zatím to šlo celkem dobře. Čekala jsem větší kázání o tom, že je nevhodné mít vztah s vladařem Podsvětí.

Dovnitř vešel muž, který nevypadal starší než na třicet let. U smrtek se samozřejmě nedalo odhadnout, kolik jim ve skutečnosti je let, a co jsem pochopila, nikdo se na to ani neptal, protože to nebylo podstatné. Muž měl hnědé vlasy svázané do culíku, na sobě černé tričko s lebkou, koženou bundu s kovovými bodci, černé džíny a vysoké těžké boty.

Byl bledý, s hustým černým obočím a tmavýma očima. Bezbarvé rty se na mě neusmály, naopak vypadaly přísně stažené. Celkově nepůsobil právě šťastně, že je tady.

„Ellie Vinohradská, Patrik Laufen,“ představil nás Marvel. „Jak už jsem říkal, Patrik ti vysvětlí váš úkol a domluvíš se s ním na podrobnostech. Hodně štěstí.“ Pak se zamyslel a dodal: „Nechci žádné problémy, jasné?“

Patrik se na něj jen podíval, pak se otočil na podpatku a zase vyšel ven. Ohlédla jsem se nejistě za Marvelem, který si založil ruce na prsou a kývl, abych už taky zmizela z jeho kanceláře. Nemusel mě pobízet dvakrát. Vyběhla jsem za Patrikem a doufala, že jeho nenadšení nevyplývá z toho, že mě vyfasoval do dvojice.

KAPITOLA 2

Patrik se nezastavil, dokud jsme nevyšli z vysoké kancelářské budovy, kde sídlila Rada a administrativa. Zastavil se až na ulici, založil si ruce na prsou a já usoudila, že není právě přátelsky naložený.

„Jsem Ellie,“ nabídla jsem mu ruku a mile se usmála. Nechtěla jsem žádné potíže, zvláště pokud jsme měli plnit úkol společně.

„Jo, slyšel jsem,“ odbyl mě. Povýšeně si mě prohlížel a já se snažila nedat najevo, jak je mi to nepříjemné. „Jestli si myslíš, že jsi hvězda, tak nejsi. Jsi jedna z mnoha a zrovna já mám tu smůlu, že mi tě hodili na krk. To poslední, o co stojím, je, abych někomu dělal chůvu.“

„Nepotřebuju chůvu,“ bránila jsem se.

„Ne? Už jsi někdy převáděla duši upíra? Nebo jinak, už jsi někdy viděla upíra?“ Pozvedl obočí a nemilosrdně pokračoval: „Víš, jak se s nimi bavit? Jak se máš chovat?“

Semkla jsem rty a taky si založila ruce na prsou. Tohle od něj nebylo fér. „Dokážu se o sebe postarat. Tak jsem neviděla nikdy upíra, co je na tom? Každý jednou musel začít, určitě i ty.“

„Já se jako smrták narodil, což se o tobě,“ trochu nakrčil horní ret, „říct nedá. Jsi jen náplava. Podle mě tady nemáš co dělat a Marvel už musí vážně blbnout, když vzal holku.“

„Co kdybys mi dal nejdřív šanci a až pak mě soudil?“ Byla jsem pěkně naštvaná a slyšela jsem se, jak můj hlas nabírá na síle. Pokusila jsem se uklidnit, ale jeho nabubřelý výraz mi moc nepomáhal.

„Náplavy jako ty si šanci nezaslouží.“

„Fajn. Mysli si, co chceš. Ale jsem tady, tak se s tím smiř,“ odsekla jsem a nesnažila se zakrýt podráždění. „Co kdybys mi řekl, jaký je náš úkol, co přesně je moje role v něm, a každý si půjdeme po svých?“

Patrik povytáhl obočí a já měla chuť ho praštit do obličeje. Jediné, co mi zabránilo, byla představa, že bych se musela vrátit za Marvelem a vysvětlit mu to. Úplně jsem viděla jeho nadšení, jak se obhajuju tím, že mi lezl na nervy.

„Mám na starosti rodinu Woodů. Je to početná upířská rodina s dlouholetou historií. Jak se zdá, máš mi být k ruce.“ Zase nakrčil ten ret a já z něj cítila pohrdání, jak bych mu asi tak mohla být užitečná. „Jelikož jsou to upíři,“ významně se na mě podíval, jako kdybych si to měla zapamatovat, „půjdeme tě představit až večer. Mají delikátní problém, který potřebují s naší pomocí vyřešit. Víc se dozvíš večer.“

Přikývla jsem a doufala, že nevynechal nic, co bych měla vědět.

„Umíš se přemísťovat do Nadsvětí?“

„Jasně že jo,“ odsekla jsem.

„Aspoň že tak,“ vypadal, že si oddechl. „Sejdeme se přesně v osm na téhle adrese. Podal mi adresu na malém žlutém papírku a pak zmizel.“

„Už se nemůžu dočkat,“ procedila jsem skrz zuby a papírek v dlani zmuchlala.

Přemístila jsem se chvilku po něm, na nádvoří, kde měl za deset minut začít výcvik pro vybrané smrtky a kde, jak se zdálo, měl být i Jonáš. Měla jsem z toho smíšené pocity. Prodal mě a málem zabil.

Ano, pak mě pomohl zachránit, ale kdyby mě v první řadě neprodal, nepotřebovala bych jeho pomoc.

Jizva, kterou jsem měla na levém zápěstí, se mi už nikdy nezahejí a občas v ní nepříjemně škubalo a tepalo. Ale byla jsem živá. Black mě zachránil a já jsem byla odhodlaná se nenechat rozhodit Jonášem, ať už se bude chovat jakkoli. Přežila jsem a na tom záleželo. A jednou se mu pomstím za to, co mi provedl. A začnu tím, že budu lepší než on ve všech zkouškách, které na nás budou ve výcviku čekat.

Vzhledem k tomu, že jsem zameškala první týden, bude těžké je dohnat, ale ne nemožné. Navíc jsem v tom nebyla sama. Ozzy a Antony se do elitního výcviku dostali taky. Nevím, jak to dokázal Antony, protože ten právě v základním výcviku neexceloval, ale bylo mi to jedno. Bohužel nebyli jediní z mých bývalých spolužáků, kdo pokračoval dál.

Jerry a Aneta.

S Jerryem jsem se nikdy moc nebavila.

S Anetou to byl jiný případ. Myslela jsem, že je moje kamarádka, dokud jsme se nepohádaly a ona všem nevytroubila, že spím s Blackem. V té době to sice pravda nebyla, ale na tom nezáleželo. Myslela, že mám všechno podplacené a jisté, a cítila se ublíženě. Nemohla jsem jí to mít za zlé, ale zároveň jsem nebyla připravená jí odpustit.

Zhluboka jsem se nadechla a srovnala si myšlenky. Budou to jen další lekce a zkoušky, při kterých ze sebe musím vydat maximum. Musím být nejlepší. Na ničem jiném nezáleží. Jonáše a Anetu přežiju. Nic mě nerozhodí.

V duchu jsem si to pořád opakovala, ale stejně jsem cítila narůstající nervozitu a podráždění, když se na nádvoří začali objevovat moji noví spolužáci.

KAPITOLA 3

„Ellie!“ ozvalo se nadšeně z druhé strany nádvoří. Ten hlas jsem si nemohla s nikým splést a široce jsem se usmála. „Ozzy!“

Vzal mě do náruče a medvědími objetím mě málem udusil. „Tak co, už jsi v pohodě?“ Trochu ode mě odstoupil, aby si mě mohl prohlédnout. „Slyšel jsem, že tě našli na poslední chvíli.“

„Rád tě vidím,“ připojil se k nám Antony a jen mi mírně stiskl rameno.

„No jo, bylo to o fous, v nemocnici to taky nebyla žádná hitparáda.“

Ozzy i Antony přikývli, jako kdyby si to uměli představit, o čemž jsem ale pochybovala. Povzbudivě jsem se na ně usmála. „Spíš mi řekněte, jak to jde tady? O co jsem přišla?“

„Je to docela masakr,“ připustil Ozzy a ohlédl se za sebe. „Nemají nás právě v lásce. Jsou jen oni a pak póvl, rozuměj my, co jsme se sem vetřeli.“ Ozzy svěsil ramena a zavrtěl hlavou. „Nakonec se mi bude ještě stýskat po Borisovi a to jsem ho ani neměl rád. Tohle je jiný. Mám pocit, že ani kdybych se rozkrájel, nikdy pro ně nebudu dostatečně dobrý.“

Antony smutně kývl. „Byl bych radši, kdybych sem nemusel chodit. Jenže Bold trval na tom, že mi to prospěje a že není důležité vyhrát, ale zúčastnit se. Jsem zdaleka nejhorší.“

„A co Jerry a Aneta?“ ztlumila jsem hlas, i když jsem je zatím nikde neviděla.

„Aneta má nos pěkně nahoru,“ okomentoval to Ozzy, „skoro jako by nás neznala. A Jerry,“ pokrčil rameny, „dost těžce nese, že mu něco nejde. Uvidíš sama. Je z něj úplně cítit ta frustrace, že není nejlepší.“

Přikývla jsem a všichni jsme zmlkli, protože dorazili už i poslední studenti, včetně Jonáše a Olivera. Dva princové, tak je jednou nazvala Linda, moje bývalá spolubydlící. Dva synové priotářů. Privilegovaní.

Dívala jsem se na ně a oni zase na mě. Ani jeden z nás nic neřekl a já jsem za to vlastně byla ráda. Nevěděla jsem, co ostatní ví o útoku na mě, a nechtěla jsem to zjišťovat.

Valentýn Bouda se objevil na nádvoří těsně po nich a naštěstí na sebe strhl pozornost.

„Začneme,“ řekl prostě. Pak si mě všiml a zamračeně dodal: „Vinohradská se pokusí držet krok, co to půjde. Začínáme praktickými hodinami, odpoledne pokračujeme teorií.“

Semkla jsem rty a přikývla. Bude to zřejmě dlouhý den.

Antony se ke mně naklonil a vysvětlil mi, kam se mám přenést. Učebny bylo velmi honosné pojmenování pro jeskyně, kde nás nutili dotýkat se mrtvol a učit se, jak pracovat s dušemi. Pamatovala jsem si, jak jsme s Ozzym byli vyděšení, když nás sem přenesli poprvé.

Tentokrát to tady ale bylo jiné. V jeskyni, kterou osvětlovala jen nezakrytá žárovka, stály lavice, a jak se zdálo, každý přesně věděl, kam patří. Kromě mě. Na lavicích ležely různé předměty, od vatových obláčků přes propisky, talíře a knihy až po činky a velké krabice, do kterých jsem neviděla.

Po rychlém výpočtu jsem zjistila, že nás do výcviku chodí dvacet, pět z naší bývalé party, patnáct těch, co se zde narodili. Poměr sil nebyl právě ideální a bylo zřejmé, že nás skutečně v nejlepším případě ignorují. Zatímco smrtky, které zde žily od narození, se shlukly na konci učebny, Ozzy a Antony seděli v přední části učebny, Jerry a Aneta ve středu. Ani jeden z nich nejevil žádné známky toho, že by se s Ozzym, Antonym nebo se mnou někdy dřív viděli.

Antony si sedl se svěšenou hlavou do lavice s vatou, Ozzy ke knížce. Nakonec jsem se posadila do první lavice v řadě, kde na mě čekal kousek vaty.

Bouda nás přelétl pohledem a pak se podíval na mě. Ve vzduchu zhmotnil dvě těžké učebnice, které mi přistály na lavici, až vata odskočila na kraj stolu. „Pokračujeme,“ řekl jednoduše a všichni upřeli oči na své předměty. Zaváhala jsem a podívala se na kousek vaty. Co jsem s ním měla dělat? Zmateně jsem se rozhlížela, ale nic se nedělo, dokud jsem nezachytila pohyb v zadní lavici u Olivera. Jeho krabice se zvedla do výšky, aniž by se jí dotýkal.

Pozvedla jsem obočí a podívala se na zoufalého Antonyho, který seděl přímo za mnou.

„Jak se zdá, když umíš přemístit prostorem sebe, zvládneš to aplikovat i na věci kolem sebe,“ zašklebil se na kousek vaty, jako kdyby mohl za všechny jeho problémy, a povzdechl si.

Podívala jsem se na jeho vatu, která se ani nezachvěla, a pak jsem se otočila nazpět. Zvažovala jsem, jestli se o to mám vůbec pokoušet, nebo bych si raději měla otevřít knihu a snažit se dohnat to, co jsem zameškala.

KAPITOLA 4

Nakonec jsem neodolala a zkusila zapůsobit na vatový chomáček. Nečekala jsem žádné zázraky, ale stejně jsem byla zklamaná, že se mi nepovedlo s ním ani trochu pohnout. Znechuceně jsem otevřela knížku a začala si v ní číst, dokud mě nevyrušil nadšený povyk ze zadní lavice. Tentokrát to byl Jonáš, kdo vyskočil na nohy a dmul se pýchou. Jeho činka kolem něj rotovala bez jediného záchvěvu. Mé náladě nepomohlo ani to, že mu všichni tleskali a povzbuzovali ho, jako by byl králem světa.

Pod lavicí jsem zatnula ruce v pěst a moje odhodlání být lepší než on ještě vzrostlo.

Na konci dopoledne jsem byla stejně frustrovaná jako Antony, možná ještě víc. Zatímco já si jako idiot četla teorii, která mi zatím nijak nepomohla k tomu, abych se přiblížila vytouženému cíli zvednout chomáček vaty, ostatní slavili úspěch a nijak se tím netajili. Jásali, povzbuzovali se a Bouda neudělal nic, aby je uklidnil. Jen seděl u svého stolu, četl si noviny a občas zvedl hlavu, aby se podíval, komu se co podařilo.

Naše malá skupinka na tom byla bídě. Antony vypadal čím dál přepadleji, Ozzy se tvářil, že ho to nijak nevzrušuje a je mu jedno, co se děje kolem něj, ale bylo patrné, že se snaží ze všech sil, aby taky mohl provolat úspěch. Aneta byla jediná, kterou jsem nedokázala odhadnout, nicméně jako jediné se jí podařilo přejít z knihy, se kterou

začínala, k talíři. Svůj úspěch nijak nekomentovala, jen si došla vyměnit pomůcku, sedla si zpět a dál pracovala na úkolu.

Jerry vypadal našťvaně. Na čele mu pulzovala žíla a zatínal čelisti tak, že jsem se o něj začínala bát.

Když byl konec, Bouda se zvedl a zřejmě hlavně pro mě zopakoval, co všichni už věděli. „Za dva dny se přesuneme do Nadsvětí zkusit obtížnější předměty. Do té doby by všichni měli zvládnout zvednout minimálně talíř, ideálně ale činku.“ Znechuceně se podíval na Antonyho, který se propadl níž pod lavici.

Po návratu na nádvoří jsme vyrazili do jídelny, Antony celý skleslý a Ozzy bez nálady. „Co odpoledne? Prosím, řekněte mi, že aspoň tam to není tak deprimující.“

Antony se odvrátil a Ozzy se smutně usmál. „Jak chceš soutěžit s někým, komu od malicka vyprávěli dějiny světa, o jehož existenci ses dozvěděla před pár týdny? Znají odpověď na každou otázku. Nic je nezaskočí a nebojí se nám to vmést do obličeje. Jediný, kdo je aspoň trochu schopný s nimi držet krok, je Aneta.“ Ozzy to řekl bez nadšení, ale přesto jsem viděla, že je na ni pyšný.

„Souhlasím s Ozzym. Byl bych radši, kdyby mě sem Bold vůbec nepřihlásil. Je to demotivující.“ Vrazil si ruce do kapes a zamířil do jídelny. Jídlo jsme snědli mlčky v pochmurné náladě.

Po absolvování odpoledne ve společnosti těch namachrovaných pitomců jsem se chtěla schoulit pod deku a už nikdy nevylézt. A musela jsem dát za pravdu Ozzymu. Byla jsem ráda, že Aneta tam byla s námi. Jen díky ní jsme si zachovali alespoň trochu důstojnosti.

Před schůzkou s Patrikem mi zbyl čas tak akorát na to sejít se s Tiny, která mi pomohla najít duše, které jsem mohla převést dál, a na dvacet minut se vrátit do svého pokoje v domě Blacka. Doufala jsem, že se s ním setkám a zvedne mi náladu. Když jsem zjistila, že doma není, zasmušile jsem si otevřela učebnici a dala se do čtení další teorie, abych dohnala, co jsem mohla.

Přesně v osm jsem se přemístila na místo, které označil Patrik.

KAPITOLA 5

Moc jsem nepřemýšlela nad tím, kde se máme sejít, ani o tom, jaké místo bych zvolila pro setkání s upíry. Prostě jsem se přemístila na adresu z papírku a pak jsem jen překvapeně zírala na zámeckou bránu, která byla zamčená moderním bezpečnostním systémem. Přes železné mříže jsem viděla rozsáhlou zahradu, dokonale zastřižený trávník a barevné květiny v záhonech, které tvořily geometrické tvary. I v osm hodin večer bylo příjemné teplo a cítila jsem vůni moře.

Patrik už na mě čekal, ale nijak můj příchod nekomentoval.

„Takže,“ odkašlal si a zamýšleně si mě přeměřil pohledem, „budeš zticha. Pozdravíš, usměješ se, ale budeš zticha, pokud se tě přímo někdo nedotáže, potom samozřejmě odpovíš. Rozumíš?“

Zamračila jsem se a na okamžik zaváhala, jestli bych se neměla bránit, ale rozhodla jsem se hrát poslušnou žačku. Nevěděla jsem, co mám čekat, a nechtěla jsem, aby se to obrátilo proti mně. Krátce jsem přikývla.

„Snaž se udržet lhostejný výraz, ať uvidíme cokoli. Wiliam a jeho pobočníci umí být občas velmi teatrální a jistě si nenechají ujít možnost se trochu předvést.“ Zatěkal pohledem k zahradě a trochu zbledl. „A pamatuj si, že ať jsou jakkoli děsiví, ty jsi děsivější.“

Při poslední radě jsem se zašklebila a chtěla jsem utrousit uštěpačnou poznámku o tom, jak asi můžu být děsivá, když se dveře

otevřely s hrůzostrašným zaskřípáním. Naskočila mi husí kůže a úplně jsem zapomněla na cokoli, co jsem předtím měla na jazyku.

„Jdeme,“ zavelel Patrik a já ho mlčky následovala do překrásných zahrad.

Patrik šel pomalou chůzí přímo k hlavnímu vchodu, ke kterému vedlo několik desítek drobných schodů. Jen co jsme se dostali před dveře, opět se samy otevřely, aniž by za nimi někdo stál. Tentokrát jsem to trochu čekala, takže efekt nebyl tak velký jako s bránou, která byla patrně otevřena dálkovým ovládáním a skřípot byl jen pro efekt.

Vešli jsme do prostorného sálu, přímo před námi bylo schodiště do dalšího patra, napravo i nalevo další dveře. Zastavili jsme a zdálo se, že Patrik na něco nebo na někoho čeká. Cítila jsem, jak se mi vedrem, ale možná i nervozitou lepší tričko na záda, a snažila se to ignorovat.

„Patriku!“ ozval se výskot a já sebou trhla.

Ze stínu se vynořila překrásná žena. Vypadala, jako kdyby zrovna byla na focení pro módní časopis. Dokonale nalíčená, tmavě zelené koktejlové šaty zvýrazňovaly barvu jejích očí a postavu přesýpacích hodin, vysoké podpatky, na kterých bych si určitě zlomila nohu, dělaly její nohy ještě o dobrých deset čísel delší a platinově blond vlasy jí spadaly v dokonalých loknách až na záda. Odhrnula si bohatou ofinu z očí rukou s perfektní manikúrou a pak Patrika bez váhání objala.

Překvapeně jsem zamrkala, ale moje obočí vyjelo ještě výš, když mi došlo, že Patrik jí objetí oplácí stejně vřele. Nejistě jsem přešlápla z nohy na nohu a snažila se nemít předsudky žádného druhu.

Když jejich objímání skončilo, žena se na mě usmála a já zřetelně viděla její tesáky. Snažila jsem se nezírat, ale určitě si toho musela všimnout.

„Jsem tvoje první upírka?“ zeptala se a její oči se pobaveně dívaly do mých. Dala jsem si záležet, abych pohledem neuhnula. „Ano, nejspíš ano.“

„Jsem Erika Woodová. Sestra Wiliama, který si myslí, že tomu tady velí.“ Pohodila hlavou a podívala se zpět na Patrika, zřejmě jsem ji přestala zajímat. „Ach, Patriku, proč jsi nepřišel dřív? Je to hrozné! Otřesné!“ Oklepala se a pokračovala: „A Wiliam zuří. Musíš ho uklidnit nebo se z něj zblázníme.“

Patrik nakrčil čelo. „Co se děje? Nic mi neřekli, jen že máme přijít.“

„A ona?“ zeptala se místo toho a ignorovala Patrikův dotaz.

„Ellie Vinohradská,“ podíval se na mě, „je moje partačka. Rozkaz shora. Ale jestli je to problém...“ Nechal to nedopovězené a já se vyděsila, že mě pošle domů.

Erika pokrčila rameny. „To nechám na bráškovi. Pověz mi, jak ses měl? Neviděla jsem tě roky!“

„Jen pár měsíců,“ opravil ji s úsměvem, vrhl na mě zamračený pohled a oba se dali do pohybu. „Ta zelená ti sluší.“

Zřejmě věděli, kam mají jít. Povzdechla jsem si a tiše je následovala. I přes veškerou snahu je neposlouchat to dost dobře nešlo a mně bylo čím dál víc mizerněji. Nechtěla jsem nikomu dělat křena, už vůbec ne upírce. Ale jediné, co po mně Patrik chtěl, bylo, abych mlčela, a to jsem přesně udělala. Šla a mlčela.

KAPITOLA 6

Prošli jsme několik luxusně zařízených pokojů, včetně obýváku s televizí zakrývajícím celou jednu stěnu. Nakonec jsme se dostali (kam jinam) do trůnního sálu. Museli jsme přejít celou jeho délku, abychom se dostali před upíra, který seděl ve zlatém křesle s červeným polstrováním. Předpokládala jsem, že se jednalo o Wiliama Wooda. Hledala jsem podobnost mezi ním a Erikou, která prohlásila, že je její bratr, ale moc podobných rysů jsem nenašla.

Wiliam byl urostlý čtyřicátník se zelenýma očima, které si nás přísně prohlížely. Na tváři hnědé strniště a platinově blond vlasy, zřejmě jediný společný rys, měl ostříhané na krátko.

Za Wiliamem stáli dva další upíři, kteří měli kamenné výrazy ve tváři. Jeden z nich, ten, co stál od trůnu napravo, si dal hodně záležet, aby vypadal jako upír. Podezřívala jsem ho, že si dokonce na obličej nanasl bílou barvu, aby vypadal ještě bledší. Černé vlasy mě ulíznuté dozadu, černou linku kolem očí a zářivě červené rty nedostatečně zakrývaly jeho tesáky, které se draly ven. Na sobě měl černý frak s bílou košilí a lakýrky a celkově působil spíš slizce než děsivě.

Druhý oproti tomu vypadal úplně obyčejně. Na nohou kecky, otrhané světle modré džíny a černé tričko s lebkou před hrudník. Vlasy hnědé barvy měl módně rozcuchané a zářivě modré oči byly fascinující. I on měl na tváři vousy, ale zatímco u Wiliama se zdálo, že

je to jen zanedbání, muž po jeho levici měl vousy dorostlé do perfektní délky.

Erika i Patrik se zastavili a já jen dva kroky za nimi. Erika se usmála a vydala se k bratrovi a posadila se na opěrku trůnu. Patrik se mírně uklonil a já ho napodobila.

„Ale ale, nová krev, to se podívejme,“ prohlásil hlavní Wood, a aniž bych si všimla jakéhokoli pohybu, najednou oba jeho pobočníci byli u mě.

Nepříjemně blízko.

Snažila jsem se nedat najevo, jak moc mě to vyděsilo, i když moje bušící srdce muselo být slyšet i ve vedlejší místnosti.

Ten slizký se ke mně naklonil tak blízko, že jsem mohla vidět jeho póry, a pak udělal tu nejnechutnější věc na světě. Olízl mi tvář.

Ucukla jsem, ale oni to čekali, takže mě přesně v ten samý okamžik sevřeli v objetí tak silném, že jsem sotva mohla dýchat. Měla jsem co dělat, abych nezačala křičet. Navíc se na mě nahrnuly vzpomínky od útoku grimera a to bylo to poslední, co jsem právě teď potřebovala.

„Hezká,“ uslyšela jsem od jednoho z nich. „Můžeme si s ní trochu pohrát? Ukázat jí dům?“ Teď jsem si byla jistá, že to byl slizoun, co mě olízl. Jen při té představě, že bych měla být v místnosti jen s ním, se mi zvedl žaludek odporem.

„Lorde Wiliame,“ vložil se do toho Patrik, „to je moje nová kolegyně. Má mi být k ruce.“

„Co je zač?“ zeptal se Wood a já cítila, jak sevření ještě zesílilo. Špatně se mi dýchalo a z dechu na mém krku se mi svíral žaludek. Pokusila jsem se vyprostit, ale neměla jsem šanci.

„Je to jedna z těch, kteří dostali druhou šanci. Marvel si ji vybral a dal ji na starosti mně.“

Dech na mém krku se zrychlil a já ucítila, jak se mě dotýkají rty někoho cizího. Zavřela jsem oči a znovu se přiměla, abych nevyjekla. Nechtěla jsem ukazovat ještě větší slabost, stačilo, že každý viděl, jak se klepu, a slyšel, jak divoce mi buší srdce.

„Když ti má být k ruce, Vlado ji odvede k našemu malému problému. Jistě se o něj dokáže postarat, je to tak? Marvel by mi neposlal nějakého zelenáče. Mohl bych to brát jako urážku toho, že si mě nevází.“

Viděla jsem na Patrikovi, jak viditelně znejistěl, ale hned se zase ovládl. „Máte pravdu, lorde. Moudré rozhodnutí. Možná byste mě mezitím mohl informovat o situaci?“

Wiliam mávl neklidně rukou a já ucítila, jak mě ruce Vlada, toho slizouna, zvedly do vzduchu. Lehký větřík kolem hlavy mi prozradil, že se pohybujeme skutečně rychle. Za dva údery srdce se zastavil a kývl k pancéřovaným dveřím. Pak mě pustil.

Zírala jsem na něj a nechápala, co se děje. V hlavě jsem měla úplně prázdno. Co po mně chtějí? O jaký problém jde? A co je za těmi dveřmi?

Vlado mi s úšklebkem, kterým odhalil svoje tesáky v plné délce, ukázal na okénko, kterým jsem se mohla podívat dovnitř.

Už když jsem udělala první krok ke dveřím, věděla jsem, že se mi nebude líbit, co tam uvidím.

KAPITOLA 7

Udělala jsem další krok směrem k pancéřovým dveřím a cítila, jak se mi kroučí žaludek a mám sucho v ústech. Snažila jsem si připomenout Patrikovu radu, že jsem děsivější než oni, ale bylo to těžké a také nereálné.

Napomenula jsem se, že nemyslím jako smrtka, ale jako vystrašená holka.

Dlaní jsem se dotkla chladného kovu a pomalu, velmi opatrně, jsem se naklonila k okénku.

Na okénko něco přistálo tak nečekaně, že jsem poplašeně vyjekla a uskočila zpět.

Podívala jsem se na předmět, který se pomalu sunul po skle, a zvedl se mi žaludek. Nebyl to žádný předmět, ale useknutá ruka. A ta ruka se hýbala. Škrábala nehtem o sklo a pomalu sjížděla dolů.

Odvrátila jsem se a přiměla se k hlubokému nádechu a výdechu, abych se trochu uklidnila.

Vlado se ke mně naklonil a zhluboka se nadechl, čímž způsobil, že jsem se roztrásla. Přesně tohle dělal grimer, který mě napadl.

„Bojíš se?“ zašeptal mi do ucha a já se celá ošila a odskočila od něj. Tentokrát mě nechal, abych se dostala z jeho dosahu. Bedlivě mě sledoval, pak naklonil hlavu na stranu. „To bys měla.“ Ukázal na dveře. „Tam za těmi dveřmi je něco nepřírozeného. Zlého a mocného.“ Nespouštěl ze mě pohled, když dodal: „Zabilo to dva naše

bratry a další tři jsme se na něj museli vrhnout společně, abychom to uvěznili.“

Soustředila jsem se na jeho slova. Pomáhalo mi to myslet a nezabývat se představami o tom, kdo nebo co je za dveřmi. Ruka už našťestí nebyla vidět.

„Co je to zač?“

Vlado se malinko zamračil, ale hned se zase ovládl a řekl: „Byla to Viktorie. Naše sestra a družka našeho bratra.“

Překvapeně jsem zamrkala a podívala se na jeho ruce. Upíři dokážou oddělit svoje části těla? Znovu se mi zvedl žaludek při té představě.

„Už to není ona. Není upír. Je krvelačnější, zběsilejší a mnohem silnější. Nezastaví ji ani zničení těla. Pořád žije v částech, na které jsme ji roztrhali v domnění, že ji pak smrtka lehce převede na druhou stranu. Ona ale nechce zemřít. Její duše je stále v jejím těle.“

Polkla jsem. Asi jsem si měla nastudovat něco o upírech. Cokoli. Ale hodilo by se vědět, jak dostat duši z upíra a případně z jeho mutanta.

Vlado mě pozoroval a já si uvědomila, že už mě tolik neděsí. Bylo mi jedno, jak vypadá a že je nadlidsky silný, možná i rychlý a třeba má ještě další superschopnosti. Oproti tomu, že jsem měla vejít dovnitř, kde bude zřejmě na kusy roztrhaná žena, byl Vlado vlastně příjemný společník.

Muselo na mně být poznat, že jsem se uklidnila, protože upír proti mně si přikývl, na okamžik zmizel a pak mi podal železnou tyč. Vzala jsem si ji od něj s tázavým výrazem v obličeji.

„Pro jistotu,“ pokrčil rameny. „Budu tě tam muset zamknout. Kdyby se to zvrtno, aby se to nedostalo ven.“

Přikývla jsem. „Nějaká rada?“ Zděšeně jsem se podívala na dveře a nečekala, že odpoví. Přesto to udělal. „Dej si pozor na její ruce. Jsou rychlé a nebyl dobrý nápad je od těla oddělit.“

Konsternovaně jsem zírala na dveře a v duchu se pokusila spojit s Blackem. Jenže naše spojení bylo zablokované, zřejmě řešil něco, u čeho nechtěl být rušený.

Budu si muset poradit sama. Jsem smrtka, zopakovala jsem si v duchu. Jsem smrtka a jsem děsivější než ona.

Kývla jsem na Vlada, že jsem připravená, sevřela tyč ještě pevněji v dlaních, a jakmile se dveře otevřely, vběhla jsem dovnitř tak rychle, jak jsem jen dokázala.

KAPITOLA 8

Na nic jsem nečekala a mávla železnou tyčí kolem sebe. Nebyla jsem si jistá, jestli chci někoho nebo něco zasáhnout, ale rozhodně jsem to chtěla udržet od sebe.

Tyč se o nic nezarazila a já si trochu oddychla.

Slyšela jsem, jak klíč zalomozil v zámku.

Byla jsem sama.

Podívala jsem se do rohu místnosti, kde byly kusy těla na sobě a u sebe tak, že vypadaly skoro jako žena. Jen jedna ruka se po podlaze plazila ke mně, oddělená od zbytku. Sice se pohybovala pomalu, ale já se nenechala oklamat.

Žena, pokud se tak dala nazývat ona hromádka, se nehýbala. Jen na mě zírala prázdnýma očima, které působily mrtvě, ale já si byla jistá, že je to jen iluze. Vypadala jako zlámaná panenka, s popelavou kůží a hlubokými řeznými ranami po celém těle.

Silněji jsem sevřela tyč, a jakmile se plazící ruka dostala do mého dosahu, nezaváhala jsem ani na vteřinu a znovu jsem se pokusila tyčí udržet odstup.

Pak se pohnula.

Nadlidskou rychlostí.

Skutečně jsem ji neviděla, jen jsem cítila, jak do mě narazila a záda mi přišpendlila ke stěně.

Držela mě pod krkem a nedovolila mi sebemenší pohyb. I přes to, že jsem něco takového čekala, vyděsila mě. Tyč mi vyklouzla z ruky a s rachotem dopadla na zem.

Zblízka vypadala ještě hůř. Šedavá kůže se jí leskla potem a v očích měla šílenství. Jednu ruku měla vykloubenou a od lokte odtržený zbytek se stále plazil po zemi, jako kdyby nenastala žádná změna. Druhou rukou mi svírala krk, přestože ani tato ruka nebyla součástí těla.

Páchla hnilobou, krví a zlem.

V hlavě jsem měla prázdno a nedokázala jsem myslet na nic jiného, než že se potřebuju dostat pryč.

„Seber se,“ ozval se mi v hlavě hlas Blacka, ale než jsem mohla odseknout, byl zase pryč. Rozčílila jsem se na něj, a to mi pomohlo ovládnout strach.

Potřebovala jsem kontakt, abych se mohla dotknout její duše, a ona mi ho umožnila. Bylo potřeba toho rychle využít.

Zavřela jsem oči a pokusila se vyvolat energii, kterou jsem používala pro převedení duší dál.

Něco jsem musela udělat dobře, protože sevření na krku ještě zesílilo. Pokračovala jsem v úsilí, nedbajíc bolesti a potřeby se nadechnout, a snažila se to rychle ukončit.

Nešlo to. Něco bylo špatně.

Otevřela jsem oči a podívala se na podlahu na zřejmě jediný kousek duše, který v tuhle chvíli nebyl v dosahu. Já ale potřebovala celou duši.

Ruka ze země vystřelila, sekla mě do tváře, stisk povolil a tělo se rozsypalo na několik různých kusů, které se ode mě snažily dostat co nejdál.

Lačně jsem zalapala po dechu a sledovala to hemžení. Když jsem si odmyslela tu grotesknost, bylo to jako hra. Jak posbírat všechny věci v místnosti, aniž bych nějakou upustila.

S vírou, že to dokážu, se mi mnohem lépe myslelo a moje energie se mi mnohem lépe uvolňovala a lépe se mi s ní pracovalo.

Nakonec to tak zlé nebylo. Soustředila jsem se na úkol a nepřemýšlela o tom, jestli je tohle část trupu, nohy nebo hlavy. Jakmile jsem jednu část duše měla pod kontrolou, už jsem ji nepustila. V posledním záchvěvu, když už bylo jasné, že je po všem, jsem ji uslyšela.

Viktorii.

Zněla vyděšeně a plačtivě, ale její vědomí bylo tak poškozené, že nedokázala zformovat větu. I tak jsem věděla, že nic z toho nebylo z její hlavy a byla ráda, že je po všem. Zpětně jsem dokonce přemýšlela o tom, nakolik mi sama Viktorie byla schopná pomoci bránit kouzlu nebo kletbě, aby ji dál nedržela.

Za deset minut jsem byla hotová a zaklepala jsem na dveře.

Vlado se na mě podíval přes okénko. Přikývl, na okamžik zůstal civět na moji krvácející ránu na tváři a pak klíč opět zarachotil v zámku. Dveře se nejspíše otevřely a já zůstala v místnosti, aby se mohl přesvědčit, že jsem svůj úkol splnila.

Bez výrazu a slova chvály mě vzal za rameno a já opět ucítila lehký vánek kolem hlavy. Vraceli jsme se do hlavního sálu.

KAPITOLA 9

Když jsme se vrátili do trůnního sálu, Patrik vypadal, že si oddechl. Bylo hezké vědět, že si dělal starosti, na druhou stranu mi asi moc nevěřil. A dost možná jeho starost plynula spíš ze strachu z toho, jak by Marvelovi vysvětloval, co se stalo, než z obav o mě.

Lord Wiliam, hlava upírské rodiny, se tázavě podíval na Vlada. Ten mě nechal stát dole pod trůnem a sám se zařadil vedle svého pána. Naklonil se, něco mu zašeptal a pak se s kamenným výrazem zahleděl do podlahy.

Zdálo se, že tady jsme skončili. Wiliam se podíval na Patrika, který uctivě sklonil hlavu. „Bude to vše, lorde?“

„Očekávám, že se budeme vzájemně informovat.“

„Samozřejmě,“ přikývl Patrik a Erika se elegantně zařadila vedle něj. „Půjdeme?“ zářivě se usmála. Patrik nerozporoval a já je následovala. Když jsme byli téměř jednou nohou pryč, ozvalo se z trůnu: „Těším se na naše další setkání, Ellie Vinohradská.“

Zatrnulo mi. Na té větě samotné nebylo nic zvláštního. Ale ten tón a způsob, jakým to řekl, přejel mi z něj mráz po zádech. I tak jsem se ohlédla, usmála a dala si záležet, abych neklopýtla.

Erika nás znovu provedla přes několik pokojů zpět k hlavní bráně, kde se pořád ještě s úsměvem na tváři podívala na Patrika.

„Doufám, že se brzy uvidíme,“ řekla a mrkla na něj. „Co ta společná večeře, kterou mi stále odpíráš?“

Nevěděla jsem, jestli se mi zdá nechutnější představa romantického dýchánku nebo to, že Patrik bude tou večerí. Patrik trochu zrudl, čímž mi odpověděl.

„Dám ti vědět, dobře?“ Očima zabloudil ke mně. „Měli bychom jít.“

Erika se na mě zle podívala, jako kdyby si až nyní uvědomila, že tu pořád ještě okouním. Pak se její tvář znovu rozzářila. „Ale brzy, slib mi to.“

Patrik přikývl, ale ona trvala na svém. „Slib mi to, tohle se nepočítá,“ prohlásila trucovitě a já toho měla tak akorát dost.

„Počkám venku,“ hlesla jsem nenadšeně, „ráda jsem vás poznala.“ Nečekala jsem na odpověď a rychle se přesunula do zahrady. Zhluboka jsem se nadechla nasládlé květinové vůně a mořského vánku. Byla jsem ráda, že jsem pryč, i když jsem si podle mě vedla více než dobře. Sice mě trochu poranila, ale rána už se dávno zacelila a pár modřin nestálo za řeč.

Patrik mě dohonil asi v polovině zahrady. „Přežila jsi,“ zkonstatoval a bylo nad slunce jasné, že se nechce bavit o upírce.

„Hm,“ řekla jsem a doufala, že bude pokračovat.

„Prý to bylo ošklivé,“ nadhodil a oba jsme se zastavili před branou, která se začala pomalu vrzavě otvírat.

Nepovažovala jsem za nutné to komentovat. Navíc jsem neměla srovnání s normálním stavem. Nebylo to nic příjemného, ale útok grimera byl horší. „Co je naším úkolem?“ zeptala jsem se opatrně.

„Najít čarodějnici, která to té upírce provedla, a zničit ji.“

„Kde ji najdeme? Víme, kdo to je?“

„To ne,“ potrásl hlavou a oba jsme prošli skrz bránu. „Ale máme sudičky. Poptáme se. Woodovi jsou zlostí bez sebe a označili konkurenční rodinu, kterou taky prověříme.“ Pokrčil rameny. „Uvidíme. Dám se hned do práce.“

„A já?“

Patrik se zastavil a pak se kupodivu usmál. „Vedla sis dobře. Pro dnešek si odpočiň, zítra ti dám vědět, jak budeme pokračovat.“

„Díky,“ řekla jsem trochu překvapeně, ale i vděčně.

Oba jsme se přemístili zpět do Podsvětí. Doufala jsem, že tentokrát se s Blackem nemíneme.

KAPITOLA 10

Black na mě čekal. Nedokázala jsem potlačit úsměv, když jsem ho viděla, jak se ledabyly opírá o jedno z křesel v salónku a v ruce má šampaňské a dvě skleničky. „Tvůj první den ve službě musíme oslavit,“ prohlásil, podal mi skleničky a já se šťastně zatetelila.

Black nalil šampaňské, přitukli jsme si a políbili se.

„Byla jsi dobrá,“ pochválil mě a já se pyšně nadmula. Určitě nastanou situace, kdy budu naštvaná, že všechno ví dřív, než se mu pochlubím, ale teď mi to nevadilo. Navíc na tom měl malou zásluhu i on, takže bylo logické, že si zjistil výsledek.

„Byla docela děsivá,“ přiznala jsem. „Díky, žes na mě dal pozor.“

Black to přešel bez komentáře.

„Ty hodiny pro elitu,“ znechuceně jsem zdůraznila elitu, „budou docela peklo.“

„Jonáš?“ hádal Black a já se od něj trochu odtáhla a sedla si do křesla. Na stole byly dva obložené talíře s různými uzeninami, sýrem, zeleninou, ovocem a pečivem. Nabrala jsem si na pečivo plísňový sýr a hroznové víno. „Ten nepomáhá,“ souhlasila jsem a ukousla sousto. „Jenže oni jsou všichni takoví namyšlení nebo...“ hledala jsem správné slovo, ale nic jiného mě nenapadlo. „Prostě nás berou jako nějaký pól, jako kdybychom byli nějak postižení nebo nemocní. Vůbec s námi nepočítají. A k tomu všemu jim nejsme schopní konkurovat.“ Dostala jsem se do ráže. „Vždyť Antony za celou tu dobu

nebyl schopnej pohnout tou pitomou vatou! Div že jsem je neviděla, jak se mu otevřeně posmívají.“

Black seděl proti mně a pobaveně sledoval, jak se rozčiluju. „Hej!“ obořila jsem se na něj a lehce ho praštila do nohy. „Myslím to vážně! Jsou nesnesitelní!“

Black se usmál ještě víc. „Štve tě, že tě neberou jako sobě rovného, nebo že ti to dneska nešlo?“

Zašklebila jsem se. „Obojí?“

„A pomohlo by, kdybych ti ukázal pár triků, jak je dohnat?“

„To bys pro mě udělal?“ pořád jsem nemohla uvěřit, že zrovna on je se mnou. A dívá se na mě, jako kdybych byla zajímavá, a ne jen hloupá holka, co po něm pořád něco potřebuje.

„Rozmyslím si to,“ poškádlil mě a já jsem si nadšeně poposedla.

Za okamžik mu to došlo. „Jako že teď hned? Já myslel, že si uděláme hezký večer a...“

Potrásla jsem hlavou a netrpělivě mávla rukou. „Jasně, to taky. Teď ale potřebuju nutně vědět, že to zvládnu. Já jim zítra ukážu, to budou koukat.“

Pobaveně zavrtěl hlavou, ale nebránil se, když jsem ho vytáhla na nohy. „Tak v čem je problém.“ Vrazil ruce do kapes a pošilhával na šampaňské, které zůstalo na stolku.

„Asi v celém tom konceptu,“ pokrčila jsem rameny. „Nevím, jak mám nechat věci levitovat.“

„Hm,“ zamručel a přeci jen se natáhl pro šampaňské ze stolku. „Občas zapomínám, že ses tady nenarodila. Že jsi zvnějšku a některé věci jsou pro tebe ještě nepřírozenější než pro nás.“

Zamračila jsem se a on si chvilku rovnal myšlenky, než pokračoval. „Ne každá smrtka dokáže svou energii používat na jiné věci než jen na převedení duše. Smrtky narozené v Podsvětí se vyvíjejí nejen fyzicky, ale i svými schopnostmi. Některé děti skončí u toho, že dokážou převést duše, jiné jsou silnější a dokážou toho víc. Ale rozhodně to není tak, že by ses narodila a hned mohla hýbat věcmi, přemísťovat se, pracovat s dušemi nadbytostí nebo s poškozenými dušemi. Vše přichází časem.“

„Dobře, chápu. Ale co to má společného se mnou? Taky se musím dovyvinout?“

„Ne, jen jsem tím chtěl říct, že elita, jak jí říkáš, taky není všemocná. Jsou v hodinách s vámi proto, že to taky neumí. Jejich potenciál naznačuje, že by to měli zvládnout, stejně jako ty. Rozdíl je v tom, že jsou z velké části z rodin, kde od malička viděli, jak věci kolem nich levitují, a berou to jako samozřejmost. Vsadil bych se, že většina z nich to zkoušela dávno před tím, než začali chodit do kurzu. S jakými výsledky, to nedokážu posoudit, ale mají náskok. Ale ne v potenciálu, ale v tom, co jim připadá normální.“

Je to trochu jako s autoškolou. Kdyby tě někdo posadil za volant auta, a ty do té doby žádné auto nikdy neviděla, a řekl „jed“, pak bys asi nevěděla, jak na to. Možná bys pochopila, že máš točit volantem, ale jak používat pedály, nastartovat a jaká jsou pravidla provozu, to by ti asi jasné nebylo. Hodiny jsou jako autoškola s tím rozdílem, že vy se musíte naučit všechno. Oni už většinu znají a nyní jen dělají cvičné jízdy. I tak se ale může stát, že někde pohoří. Nabourají, něco se naučí špatně.“

„Pořád nevím, jak mi tohle má pomoci.“